

ΕΤΟΣ 58ον

8 Αυγούστου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 32 (2984)

Η ΣΥΓΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Η ΣΚΛΗΡΟΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ Χριστός γιά ἄλλη μιά φορά μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Θεός εἶναι πατέρας πού μᾶς συγχωρεῖ, ἐπειδή μᾶς ἀγαπᾷ πραγματικά, γι' αὐτό σέ τελική ἀνάληψη μᾶς ἀποδέχεται καί μᾶς κατανοεῖ. Αὐτόν ὀφείλουν νά μιμοῦνται οἱ ἄνθρωποι, πού ἴλενε ὅτι ἐμπιστεύονται τήν ἀλήθειά Του, ἄν θέλουν νά δειξοῦν πιστότητα στήν ἀποκάλυψή Του.

Τό χρέος μας

Μέ τήν εἰκόνα τῆς σημερινῆς παραβολῆς καλοῦμαστε νά συνειδητοποιήσουμε καί νά ἀναλογισθοῦμε τό χρέος μας ἀπέναντι στόν Θεό, ἀφοῦ κάθε ἄνθρωπος εἶναι ὀφειλέτης σέ Ἐκεῖνον. Γιατί ἡ ὑπαρξή μας δέν εἶναι μόνο δῶρο τοῦ Θεοῦ σέ ἐμᾶς, ἀλλά, ταυτόχρονα, εἶναι τό χρέος καί ἡ ὀφειλή μας ἀπέναντί Του. Αὐτή ἡ ἐξόφληση τοῦ χρέους μας ἀπέναντι στόν Θεό γίνεται, ὅπως μᾶς ἴλεει σήμερα τό Εὐαγγέλιο, κάθε φορά πού μαθαίνουμε νά ζητοῦμε καί νά προσφέρουμε τή συγνώμη μας. Ἔτσι, ἡ σκέψη μας στρέφεται αὐθόρμητα σέ μιά βαθιά ἀνάγκη καί ἐπιθυμία, ὅπως αὐτή ἐκφράζεται μέσα ἀπό τό αἶτημα τῆς Κυριακῆς προσευχῆς: «καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν» (Μθ. 6, 12). Εἶναι ἡ φωνή τῆς συνείδησός μας πού ξυπνᾷ καί ζητᾷ νά ἀπελευθερωθεῖ ἀπό τό δυσβάστακτο βάρος τῆς ἐνοχῆς. Εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπαρξῆς μας νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τά χρέη της καί τίς ὀφειλές της. Ἔνας σύγχρονος Μητροπολίτης ἐπισημαίνει εὐστοχα τήν πραγματικότητα αὐτή, ὅταν γράφει: «Διερωτηθήκαμε ποτέ τί χρωστάμε στόν Θεό; Ποιά εἶναι τά «ὀφειλήματά» μας ἀπέναντί Του; Τοῦ χρωστάμε τόν κόσμο πού μᾶς τόν ἐμπιστεύθηκε καί ἐμεῖς τόν καταστρέφουμε. Τοῦ χρωστάμε τήν ὑπαρξή μας, πού μᾶς τή χάρισε Ἐκεῖνος καί ἐμεῖς τόν ξεχάσαμε καί τόν περιφρονήσαμε. Καί, ἀκόμη, ἡ ἐνοχή μας προχωρεῖ πολὺ βαθύτερα. Γιατί ὁ Θεός δέν μᾶς χάρισε μόνο

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιη' 23-35)

Μακροθυμία καί σκληρότητα

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὁμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ. Ἀρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν, προσηνέχθη αὐτῷ εἰς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων. Μὴ ἔχοντας δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι, ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ πρᾶθῆναι καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα, καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀποδοθῆναι. Πεσὼν οὖν ὁ δούλος προσεκύνη αὐτῷ, λέγων· Κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω. Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου, ἀπέλυσεν αὐτόν, καὶ τὸ δάνειον ἀφήκεν αὐτῷ. Ἐξεληθὼν δὲ ὁ δούλος ἐκείνος, εὗρεν ἓνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὄφειλεν αὐτῷ ἑκατὸν δηνάρια· καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπιγε, λέγων· Ἀπόδος μοι εἰ τι ὀφείλεις. Πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, παρεκάλει αὐτόν, λέγων· Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ ἀποδώσω σοι. Ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν· ἀλλ' ἀπελθὼν, ἔβαλεν αὐτόν εἰς φυλακὴν, ἕως οὗ ἀποδῶ τὸ ὀφειλόμενον. Ἴδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα, ἐλυπήθησαν σφόδρα· καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ ἑαυτῶν πάντα τὰ γενόμενα. Τότε προσκαλεσάμενος αὐτόν ὁ κύριος αὐτοῦ, λέγει αὐτῷ· Δούλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφήκᾳ σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με· οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σε ἠλέησα· Καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτοῦ, παρέδωκεν αὐτόν τοῖς βασανισταῖς, ἕως οὗ ἀποδῶ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ. Οὕτω καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν.

τόν κόσμο καί τὴν ὑπαρξή μας, ἀλλῆ μᾶς χάρισε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό Του». Ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς συγκλονιστικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, πού ἐκδηλώνεται ὡς θυσία καὶ συγχώρηση γιὰ τὸν ἁμαρτάνοντα ἄνθρωπο, πηγάζει αὐτὸ πού ἔμε καὶ ζοῦμε στὴν Ἐκκλησίᾳ ὡς λύτρωση. Ἡ συναίσθησις τῆς λύτρωσις ὁδηγεῖ στὴν εὐγνωμοσύνη στὸν Θεὸ καὶ στὴ συγχωρητικότητα μεταξύ μας. Ὅταν βρισκόμε τὴ δύναμη νὰ συγχωροῦμε, ἀπελευθερωνόμαστε ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἐδῶ δὲν βρισκόμε μόνο τὴν προϋπόθεσις τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ἀλλῆ καὶ τὸ συστατικὸ στοιχεῖο τῆς «καινῆς διδαχῆς» καὶ τῆς «καινῆς ἐντολῆς», τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Σκληροκαρδία, σύμπτωμα τῆς πεσμένης ἀνθρώπινος φύσης μας

Ἡ καρδιά τοῦ Θεοῦ δὲν μοιάζει μὲ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεὸς διαλύει τὸ χρέος τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὅταν μετανοήσουμε εἰλικρινά. Ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας ἐρμηνεύει τὴν ἀδυναμία μας νὰ συγχωροῦμε, ὅταν τονίζει ὅτι ἡ ἁμαρτία «εἰδωλοποιεῖ» τὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἁμαρτία διασπρέφει σὲ ἀρρωστημένο ἐγωισμό ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ δῶρο τῆς συγχώρησις καὶ τῆς ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν, πού μᾶς προσφέρει ὁ Θεός. Γι' αὐτὸ βλέπομε τόσο συ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολὴν· ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ ἓνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ λογαριασθῇ μὲ τοὺς δούλους του. Ὅταν δὲ ἄρχισε νὰ λογαριάζεται, τοῦ ἔφεραν ἓναν πού χρωστοῦσε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ, διέταξε ὁ κύριός του νὰ πωληθῇ αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του καὶ ὅλα ὅσα εἶχε καὶ νὰ ἐπιστραφοῦν τὰ ὀφειλόμενα. Τότε ἔπεσε ὁ δούλος εἰς τὰ πόδια του καὶ τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, κάνε ὑπομονή καὶ ὅλα θὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω». Καὶ ὁ κύριος τοῦ δούλου τὸν σπλαγχνίσθηκε, τὸν ἄφησε ἐλεύθερον καὶ τοῦ ἐχάρισε τὸ χρέος. Μόλις ἐβγήκε ὁ δούλος ἐκεῖνος, συνήντησε ἓνα ἀπὸ τοὺς συνδούλους του, πού τοῦ χρωστοῦσε ἑκατὸ δηνάρια. Καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τοῦ ἔλεγε, «Δός μου ὅσα χρωστᾷς». Ὁ δὲ σύνδουλός του ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσε λέγων, «Κάνε ὑπομονή καὶ θὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω». Αὐτὸς ὁμως δὲν ἤθελε, ἀλλ' ἐπῆγε καὶ τὸν ἔβαλε εἰς τὴν φυλακὴν ἕως ὅτου ἐπιστρέψῃ τὰ ὀφειλόμενα. Ὅταν οἱ σύνδουλοί του εἶδαν ὅ,τι συνέβη, ἐλυπήθησαν πάρα πολὺ καὶ ἤλθαν καὶ ἐξήγησαν εἰς τὸν κύριόν τους ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ. Τότε ὁ κύριός του τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ λέγει, «Δοῦλε πονηρέ, ὅλο τὸ χρέος ἐκεῖνο σοῦ τὸ ἐχάρισα, διότι μὲ παρεκάλεσες. Δὲν ἔπρεπε καὶ σύ νὰ ἐλεήσῃς τὸν σύνδουλόν σου, ὅπως καὶ ἐγὼ σέ ἐλέησα;». Καὶ ὠργισμένος ὁ κύριός του τὸν παρέδωκε εἰς τοὺς βασανιστάς, ἕως ὅτου τοῦ ἐπιστρέψῃ ὅλα ὅσα τοῦ χρωστοῦσε. Ἔτσι καὶ ὁ Πατέρας μου ὁ οὐράνιος θὰ σᾶς συμπεριφερθῇ, ἐάν ὁ καθένας σας δὲν συγχωρῇ τὸν ἀδελφόν του μὲ ὅλην σας τὴν καρδιά.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

χνὰ τὸν ἄνθρωπο νὰ κρατᾷ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του αὐτὸ πού ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε, γιὰ νὰ τὸ προσφέρει καὶ αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του στοὺς ἄλλους. Ἔτσι, ἐνῶ ζητᾷμε ἀπὸ τὸν Θεὸ συγνώμη γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, ἐμεῖς δὲν τὴν προσφέρουμε στοὺς ἄλλους. Δεσμεύουμε τίς ἁμαρτίες μας καί, ἔτσι, δὲν ἀφήνουμε τὴ θεία χάρη νὰ μᾶς ἀπαλλῆξαι ἀπὸ τὸ βᾶρος τῆς ἐνοχῆς πού διαπερνᾷ τὴν ὑπαρξή μας. Ὅταν δὲν συγχωροῦμε, ὑποφέρουμε συνεχῶς γιὰ ὅλα ὅσα μᾶς εἶπαν καὶ μᾶς ἔκαναν, κουβαλῶντας μέσα μας τίς αἰτίες τῆς ἐσωτερικῆς μας ταραχῆς καὶ ἀναστάτωσης. Τότε ἡ χριστιανικὴ μας συνείδηση γίνεται ἐπικίνδυνα ἐγωκεντρικὴ, γι' αὐτὸ καὶ τελικὰ αὐτοαναιρεῖται καὶ ἀκυρώνεται. Εἶναι τραγικὸ νὰ διαπιστώνουμε φαινόμενα ὑποκρισίας καὶ «πνευματικῆς σχιζοφρένειας» ἀπὸ ἄνθρωπους πού ἰσχυρίζονται ὅτι ζητοῦν καὶ βιώνουν τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σάν συγχώρηση καὶ ἄφεση ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀντανακλοῦν, τουλάχιστον ὡς μακροθυμία καὶ κατανόηση, στὶς διαπροσωπικὲς τους σχέσεις. Ὅταν βλέπουμε νὰ λείπουν, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου θὰ ἔπρεπε κατεξοχὴν νὰ ὑπάρχουν, πράξεις ἀγάπης, συμπεριφορὲς ἀνεκτικότητας καὶ διάθεση συγχωρητικότητας, ἀπογοητευόμαστε γιὰ ➡

8 Αυγούστου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Αίμιλιανού επίσκ. Κυζίκου ὁμολογητοῦ († 813-20), Μύρωνος επίσκ. Κρήτης τοῦ
θαυματουργοῦ († 350), Τριανταφύλλου νεομ. ἐκ Ζαγοράς († 1680),
Ἄναστασίου νεομ. τοῦ ἐν Θεοσ/νίκῃ († 1794).

Ἦχος: β΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. θ΄ 2-12 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ιη΄ 23-35.

Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 15 Αυγούστου, Ἡ Κοίμησις τῆς Ὑπερ. Θεοτόκου.
Ἀπόστολος: Φιλιπ. β΄ 5-11 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 38-42, ια΄ 27-28.

➡ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τοὺς ἄλλους, καί, ἔτσι, «ἀλλήλους προκαλοῦμενοι» (Γαλ. 5,26), διαψεύδουμε τὴ χριστιανικὴ μας μαρτυρία.

Ἀγαπῆτοί ἀδελφοί, κάθε φορά πού συναισθανόμαστε τὴ σκληρότητα τῆς καρδιάς μας, συνειδητοποιοῦμε πόσο πεσμένη εἶναι ἡ ἀνθρώπινη φύση μας. Γι' αὐτὸ, ἄς προσπαθοῦμε καὶ ἄς ζητοῦμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ζοῦμε τὴ θεραπεία τῆς ἀνόρθωσης καὶ τὸ «θαῦμα» τῆς συγκώρησης. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

Πῶς πρέπει νὰ νηστεύουμε κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Δεκαπενταυγούστου;

Ἡ νηστεία αὐτή, ὅπως ἐπικράτησε νὰ τὴν τηροῦμε, ἔχει αὐστηρὸ χαρακτῆρα. Αὐτὸ ἐξηγεῖται ἴσως ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἰδιαίτερη εὐλάβεια πού τρέφουμε οἱ ὀρθόδοξοι γιὰ τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας νηστεύουμε. Ἐφόσον, λοιπόν, μποροῦμε, **νηστεύουμε ἀπὸ λάδι ὅλες τὶς ἡμέρες.**

Κατάλυση οἴνου καὶ ἐλαίου ἔχουμε μόνο τὰ Σάββατα καὶ τὶς Κυριακὲς πού παρεμβάλλονται καὶ κατὰ τὴν **ἐορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως**, ὁποιαδήποτε ἡμέρα κι ἂν πέσει, **καταλύουμε ψάρι.**

Κατάλυση ἰχθύος **καὶ μόνο** ἔχουμε καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, **ἂν συμπίσει** Τετάρτη ἢ Παρασκευή.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Μητρ. Νέας Σμύρνης Συμεών, Ἡ Νηστεία τῆς Ἐκκλησίας, Γιατί, πότε καὶ πῶς νηστεύουμε, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, σελ. 99-100)

Ἀπὸ τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟ

Κείμενο-Μετάφραση τοῦ ἀειμν. Καθηγ. Ἀνδρέα Θεοδώρου. Ἐγκόλπιο σὲ ποῦλυτελὴ ἐκδοση, (σχήμα 10x14, σελ. 168).

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr